

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS
KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ
DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Elna nuo 1946 metų
Kupiškis,
1960 m. rugpiūčio 10 d.
Trečiadienis
Nr. 62 (1443)
Kaina 15 kap.

NAUJUOSIUS MOKSLO METUS PASITINKANT

Rugsėjo mėnesio pirmą dieną rajono mokyklų klases užpildys gausus skaičius moksleivių. Šiuo metu pa-

A. Grižas
Rajono liaudies švietimo
skyriaus vedėjas

laiku bus perrefor-
muotos ir kai kurios
kitos septynmetės
mokyklos.

Graži rajono DŽDT vykdomojo komiteto iniciatyva atremontuoti pradinės mokyklas kolūkių lėšomis. Noriai šiai iniciatyvai pritarė „Ateities“ kolūktio valdyba, pirmininkas S. Stulginskis. Drg. Stulginsko ir mokytojos Vitkevičienės pastangomis greit ir kokybiškai atremontuota Akmenytės pradinė mokykla.

Nerodo reikiamos iniciatyvos Kikonių pradinės mokyklos remontui „Skodinio“ kolūktio valdyba ir Šepečto durpių - kraiko fabriko vadovybė, nors šioje mokykloje besimokantieji moksleiviai — daugumoje to paties fabriko darbininkų vaikai.

Graži valstybės dovana besimokančiam jaunimui yra naujoji VI. Rekašiaus vardo vidurinė mokykla su erdvėmis klasėmis, kabinetais, sporto sale. Šioje mokykloje besimokantieji moksleiviai nuo ateinančių mokslo metų turės tikrai puikias sąlygas mokytis, sportuoti, kultūringai praleisti laisvalaikį.

Nemažą darbą nuveikė ir kitų mokyklų moksleiviai ir mokytojai, kaip, pvz., Didžprūdėlių septynmetės mokyklos (direktorius Stasys Vanagas), Juodpėnų septynmetės mokyklos (direktorius Janina Bočiulytė) ir kt.

Istatymas „Dėl mokyklos ryšio su gyvenimu stiprinimo ir tolesnio liaudies švietimo sistemos vystymo Lietuvos TSR“ numatė artimiausiais metais pereiti prie visuotinio privalomo aštuonmečio mokymo. Vykdam šį darbą, svarbiausias klausimas — tai patalpų praplėtimas. Nuo 1960-1961 m. m. rajone trys septynmetės mokyklos bus perreformuotos į aštuonmetes mokyklas. Tai Virbališkių, Noriūnų ir Adomynės septynmetės mokyklos. Sprendžiant mokyklinių patalpų praplėtimo klausimą, nauji pastatai iškilo prie Adomynės septynmetės mokyklos, Alizavoje; čia bus sudarytos reikiamos sąlygos moksleiviams mokytis, ugdyti reikiamus darbo įgūdžius, ilsėtis. Artimiausiu

Nuo 1960-1961 m. m. Kupiškėje veiks aukščiausiojo tipo mokymo - auklėjimo įstaiga — mokykla - internatas. Šioje mokykloje moksleiviai gyvens ir mokysis, būdami ištisą parą prityrusių pedagogų priežiūroje. Sekančiais mokslo metais mokykloje - internate gyvens 120 I-IV klasių moksleivių, kurie bus pilnai valstybės išlaikomi.

Rajono liaudies švietimo darbuotojai, ruošdamiesi naujiems mokslo metams, neužmiršta pasirūpinti, kad į mokyklas rugsėjo mėn. 1 d. susirinktų visi privalomojo visuotinio mokymo vaikai. Mokytojai šiuo metu tikrina bei tikslina mokyklinio amžiaus vaikų apskaitą.

Rajono liaudies švietimo skyrius tiki, kad mokytojai, mokyklų vadovai sutiks naujuosius mokslo metus pilnai pasiruošę ir metų bėgyje sėkmingai vykdys Partijos ir Vyriausybės iškeltus uždavinius auklėjant jaunąją kartą, jaunuosius komunizmo statytojus.

LKP Kupiškio rajono komitete ir rajono DŽDT vykdomajame komitete

Dėl derliaus nuėmimo eigos ir pūdymų paruošimo žiemkenčių sėjai „Skodinio“ kolūkyje

LKP Kupiškio rajono komitetas ir rajono DŽDT vykdomasis komitetas apsvairstė klausimą apie derliaus nuėmimo eigą ir pūdymų paruošimą sėjai „Skodinio“ kolūkyje. Priimtame nutarime pažymima, kad kolūktio valdyba nepatenkinamai organizavo kolūkiečius šienapiūtės darbus. Dar nebaigtos plauti daugiametės žolės ir natūralinės pievos, ne visas pašaras suvežtas į klojimus.

Silpnai organizuojami ir rugiapiūtės darbai. Nepilnai atremontuotos kermosios mašinos. Ne geresnė padėtis ir ruošiant pūdymus žiemkenčių sėjai. Kolūkiečiams, atliekant šienapiūtę ir rugiapiūtę bei ruošiant pūdymus, netaikomos materialinio paskatinimo priemonės. Kolūkyje apleisti melioravimo darbai, nėra tiltų per griovius.

LKP Kupiškio rajono komitetas ir rajono DŽDT vykdomasis komitetas pažymi, kad panaši padėtis yra taip pat

„Mūsų rytojaus“, „Švyturio“, „Juodpėnų“, „Vėžionių“, „Atžalyno“, „Žalgirio“ ir kai kuriuose kituose rajono kolūkuose.

Siekiant nedelsiant užbaigti šienapiūtę ir suvežti pašarus į klojimus, reikia išnaudoti kiekvieną palankesnę dieną ir valandą. Būtina sutelkti visus kolūkiečius rugiapiūtės darbams paspartinti, panaudoti darbe visas kertamąsias mašinas. Kolūkių valdybos turi nedelsiant imtis priemonių reikiamai paruošti pūdymus žiemkenčių sėjai, laiku pradėti pačią žiemkenčių sėją. Visur būtina kuo plačiau taikyti kolūkiečiams, vykdančiams šiuos darbus, materialinio paskatinimo priemones. Kolūkių partinės ir komjaunimo organizacijos turi pagerinti politinį-masinį darbą kolūkiečių tarpe, mobilizuoti juos šiuo metu iškilusių svarbių ūkinių uždavinių sėkmingam įvykdymui.

Darbu įkarštyje

Siauras, vingiuotas keliukas suka į pirmosios brigados laukus. Šalia kelio sparčiai stiebiasi į virsū dobilai atolus. Toliau matyti didžiulis šakniavaisių plotas.

Padaręs staigų posūkį, keliukas veda prie rugių lauko. Daugumoje rugiai pirmoje brigadoje jau nuplauti, lauke tiesiomis eilėmis išstrikiavusios gubos. Rugiapiūtė čia eina visiškai į pabaigą.

Ant kalno girdėti žmonių balsai. Ten — pats darbų įkarštis. Rugius čia guldą kertamųjų vairuotojai Vilijus Kairys ir Algis Zolba. Taitikrai stropūs darbininkai — pėdų rišėjams reikia gerokai paskubėti, norint kartu spėti su kertamųjų vairuoto-

jais. Taip, darbas vyksta gana sparčiai. Stropiai, rūpestingai čia dirba pėdų rišėjos Veronika Ivanauskienė, Veronika Kairienė, Stasė Vickutė ir kitos kolūketės. O rugiai atrodo tikrai gražūs: pravažiavus kertamosioms, pėdas prie pėdo virsta svarios, geltonuojančios varpos.

Skuba ir gubų statytojai Povilas Petrulis, Stasys Martišianas, Vincas Ivanauskas. Ten, kur buvo ką tik surišti pėdai, išsitiesė lygios gubų eilės.

Nemažiau įtemptai vyksta darbas ir kitame brigados rugių lauke. Čia kerta rugius su specialiai rugiams pritaikyta šienapiūve Vytautas Gabrėnas ir Algis Balza.

Nors brigadoje rugiais buvo apsesta 75 hektarai, tačiau, brigadininkui Vytautui Diponui sumaniui organizavus darbus, rugiapiūtė visiškai baigiama. Na, o pirmosios brigados kolūkiečiams nenori užsileisti ir antrosios brigados nariai su savo brigadininku Jonu Matuliu. Štai čia labiausiai ir matyti socialistinio lenktyniavimo tarp brigadų rezultatai.

Praeis nedaug laiko, ir išgirsime kuliarnosios dūzgimą, pamatysime darnų kulėjų darbą, aruodai prisipildys kvėpiančiais naujo rugių derliaus grūdais.

B. Rožėnas
„Gegužės Pirmosios“
kolūkis

ir atrodo. Na, žinoma, ir salietravau.

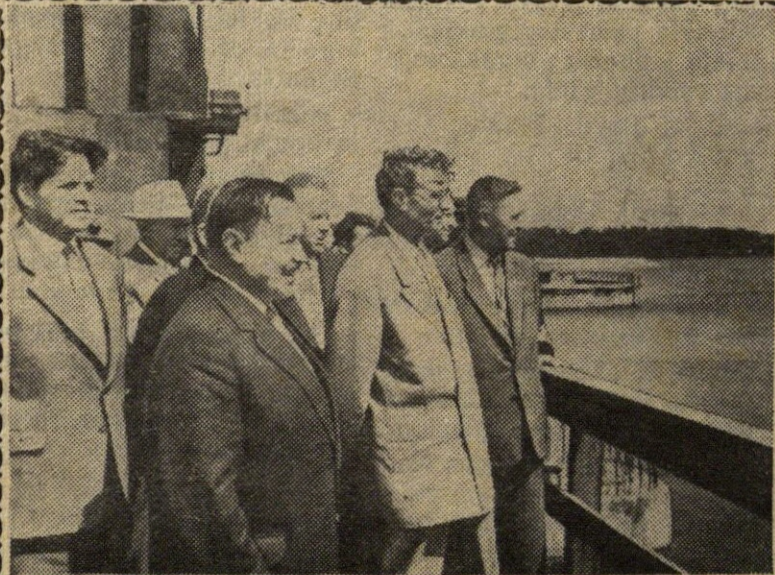
Taip, cukriniai gražūs, bet jų derlius būtų dar geresnis, jei salietravimas būtų atliktas nepavėluotai.

*

Iš lauko atkrypavo keletas vežimų su dobilais. Prie klotimo jau laukė keli vyrai ir moterys.

— Kol buvo gražios, saulėtos dienos, ravėjome kukurūzus, taip ir uždelsėme šienapiūtę. Štai kodėl dalis pašaro apgedo, — priekaištavo kolūktio valdybai kolūkiečiai.

J. Petronis

Viešėdamas Kaune, TSKP Centro Komiteto Prezidiumo narys, TSKP CK Sekretorius draugas M. Suslovas kartu su Tarybų Lietuvos partijos ir vyriausybės vadovais apžiūrėjo respublikinę Liaudies ūkio laimėjimų parodą, žemės ūkio akademijos rūmų statybą, Kauno hidroelektrinę.

Nuotraukoje: TSKP CK Prezidiumo narys, TSKP CK Sekretorius draugas M. SUSLOVAS ir respublikos partijos ir vyriausybės vadovai Kauno hidroelektrinėje. M. Ogajaus (ELTOS) nuotr.

**ŽINIOS
iš laukų**

„SVIESA“. Gražiai atrodo kukurūzai antroje laukininkystės brigadoje. Geras jų derlius išaugo neatsitiktinai — stropiai padirbėjo kolūkiečiai ir mechanizatoriai ruošdami žemę, rūpindamiesi jų priežiūra. Daug kur jų aukštis siekia virš 2 metrų.

*

65 metų kolūketė Elzbieta Dūdienė, prižiūrinti II brigadoje 20 arų cukrinių, sako: — Daug kartų aš juos ravėjau, todėl cukriniai gražiai

KOMJAUNUOLIAI, KAIP IR PRIDERA, A V A N G A R D E

Ivykusiame trečiajame rajono jaunųjų žemės ūkio pirmūnų saskrydyje buvo priimti socialistiniai įsipareigojimai žemės ūkio produktų gamyboje 1960 metams. Kolūkių komjaunuoliai, jaunuoliai savo jėgomis išpareigojo išauginti 5 tūkstančius bekonų, 3300 verselių, 15 tūkstančių triušų, iš kiekvienos prižiūrimos karvės primelžti vidutiniškai ne mažiau kaip po 2400 kg pieno.

Išaugo ir sustiprėjo kolūkių komjaunimo organizacijos, kur dabartiniu metu virte verda darbas, kur jaunimas veržė veržiasi į naujas pergalės gamybinuose baruose, kur pirmūnų gretose rikiuojasi vis nauji ir nauji veldai.

Daugelio kolūkių komjaunimo organizacijos sutelkė visą jaunimą prisilimnų įsipareigojimų įvykdymui, viršijimui.

„Gegužės Pirmosios“ kolūkio komjaunuoliai ir jaunuoliai savo jėgomis augina artelei 103 verselius, peni 206 bekonus, prižiūri 304 paukščius. Jaunosios kolūkio karvių melžėjos per pirmąjį šių metų pusmetį iš kiekvienos karvės vidutiniškai primelžė po 1135 kg pieno.

Gražią iniciatyvą parodė taip pat ir „Uoginių“ kolūkio jaunimas. Jaunieji kolūkiečiai augina 238 verselius, peni 119 bekonų, per šešis mėnesius jaunimo jėgomis išauginti 246 bekonai, kurie visi pristatyti valstybei, augina 998 paukščius.

„Tarybin pirmūno“ kolūkio versė išaugintoja Regina Žalinkevičiūtė, prižiūrinti 33 verselius ir pasiekianti paros prieaugį 700 g, karvių melžėja Bronė Dovidonytė, iš kiekvienos karvės vidutiniškai primelžusi per pusmetį po 1703 kg pieno, „Salamiesčio“ kolūkio bekonų augintoja Elvyra Pašakarnytė, prižiūrinti 142 bekonus, M. Melnikaitės vardo kolūkio jaunoji paukštininkė Nijolė Vilėniškytė, per pirmąjį šių metų pusmetį iš prižiūrimų 128 vištų surinkusi 5740 kiaušinių, ir daugelis kitų pirmaujančiųjų jaunųjų žemės ūkio darbuotojų dalyvavo III respublikiniame žemės ūkio pirmūnų saskrydyje ir Respublikinėje jubilėjinėje dainų šventėje.

Diena iš dienos vis daugiau komjaunuolių, jaunuolių įsijungia į darbą fermose. O komjaunuoliai, kaip ir pridėra, visur garbingai patelsina savo vardą, pirmauja kolūkiečių tarpe. Sėkmingai dirba su Komjaunimo kelialapiais nuėję į gyvulininkystės fermas karvių melžėjos Danutė Audikaitė („Laukminiškių“ kolūkis), Vanda Laužikaitė, Marytė Simonavičiūtė („Šviesos“ kolūkis), Aldona Bislūtė („Mituvos“ kolūkis), kiaušinių augintoja Agnė Purnaitė („Mituvos“ kolūkis) ir daugelis kitų.

O ten, kur komjaunuoliai, jaunimas aktyviai įsijungia į kolūkinę gamybą, nėra abejonės, bus džiugūs ir rezultatai. Juk tik jaunimui priklauso šviesioji ateitis, jė tikrieji savosios rytdienos, savosios laimės šeiminkai.

A. Bočiulis

LLKJS rajono komiteto sekretorius

Komjaunuoliška talka

Dar nespėjusiu išdžinti keliu dūmą automašina. Jauni veidai. Linksmos šypsenos. Džiaugsmingi šūksniai.

— Vaziuoja komjaunuoliai! Talkininkai! — gėrėdamiesi kalba kupiškėnai.

Užpakalyje pasilieka Salamiestis. O štai jau ir „Atžalyno“ kolūkis. Komjaunuolius — talkininkus pasitinka kolūkio valdybos nariai.

— Tai ką, vyrai, dobilus vešim?

— Viską galim! — atsako talkininkai.

Du galingi traktoriai išėjo į laukus. Šešiolika komjaunuolių pasiskirsto į dvi grupes — po aštuonis žmones prie kiekvieno traktoriaus. Ant didžiulių rogių glėbys po glėbio augo stirta. Išstis kalnas.

— Į šias roges aštu-

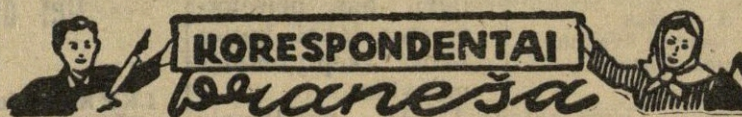
niais arkliais vežamus vežimus sutalpintum, — kalbėjo kolūkiečiai.

— Tiek ir sukrausim! Du klojimus užpildė komjaunuoliai. Jeigu būtų vežama arkliais, būtų reikėję išvežti 30 vežimų. Gerai padirbėta. Komjaunuoliai Juozas Šinkanas, Algis Adomaitis, Algis Indilas, Algis Kašponis, Zina Varkalytė ir kiti dirbo tikrai iš širdies.

A. Novikas

Trakų rajono „Pergalės“ kolūkyje, nežiūrint blogo oro, rugiapiūtė artėja prie pabaigos. Kolūkiečiams rugiapiūtės darbuose aktyviai padeda atostogaujanti moksleivė. Lentvario vidurinės mokyklos IX klasės moksleivė Veronika Bernatkevičiūtė kasdien suriša po 500–600 pėdų rugių. Nuotraukoje: rugių rišėja moksleivė V. Bernatkevičiūtė.

Rikiuojasi paskutinės gubos

— Darbų dabar begalės, — dažnai išgirs iš kolūkiečių, — net nežinau, ko pirmiausia tvertis.

Iš tikrųjų, kaip kitur, taip ir „Tarybinio pirmūno“ kolūkio nariai dabar atlieka svarbiausius, pagrindinius darbus: baigia kirsti rugius, gamina dar ir silosą, o už dienos kitos reikės jau eiti ir į vasaros laukus. Ūkiniuose darbuose dalyvauja visi darbingi kolūkiečiai.

— Pernai iš kiekvieno ha vidutiniškai

gavome po 24 cent, bet šiemet, atrodo, rugeliai dar gražesni, kad tik nebetrūkytų nepalankūs, lietingi orai, — dažnai, skubėdamas į darbą, porina kolūkiečiams brigadininkas J. Vileckas.

„Tarybinio pirmūno“ kolūkyje rugiai tikrai gražiai atrodo. Laukai tik vilnija, liūliuoja, o grūdai, kaip sakoma, auksu žėri. Tačiau dažni lietūs trukdo. Rugių laukus sunku įvažiuoti kertamosioms, šlapia.

Kad nesusitrukdytų žiemkenčių piūtis, kolūkiečiai rugius kerta ir rankiniais dalgiais. Darbščiausi iš jų — J. Mikonis, A. Latėnas, P. Dragūnas, rišėjos G. Kairytė, B. Mikonytė, A. Mūrinienė, V. Ozienė ir kt. Nejausdamas 80 metų naštos lenkiančių pečių, laukuose visada žvaliai kruta ir Juozas Ožys. Laukuose rikiuojamos paskutinės gubos. O jų tikrai daug.

A. Rutenytė
„Tarybinio pirmūno“ kolūkis

PIRMAUJA V IR III BRIGADOS

Baigiasi šienapiūtė. Tačiau šiuo metu reikia laiku ir be nuostolių užbaigti dar svarbesnius darbus — rugiapiūtę.

Kiekvieną dieną kolūkio laukuose dūgia trys kertamosios, mirga laukai nuo įvairiaspalvių moterų skarelų. Rugiapiūtės darbuose pirmauja V ir III brigadų žem-

dirbiai, kur brigadininkais dirba Juozas Jančys ir A. Antanavičius. Daugiausia rugių nupiovė kertamosios vairuotojas V. Janulis. Dar diena kita, ir kolūkyje rugiapiūtė bus sėkmingai, pilnai užbaigta.

J. Jonaitis

„Adomynės“ kolūkis

„ŽALGIRIS“. Nemaža bulvių šiais metais pasodino kolūkio žemdirbiai. Daug triūso padėjo kolūkiečiai, bet gaila, kad šis triūsas, galima sakyti, nueina niekais. Beveik pusė bulvių iki šiol nevagotos. Nekreipia į tai dėmesio kolūkio valdyba, jos pirmininkas L. Laučius, mechanizatorius V. Tebelskis.

Jodu, kokio derliaus laukiam iš bulvių?

A. Kriauza

KAI SAULĖ TEKĖJO

Bugailiško sūnų Petrą ir Černiaus sūnų Praną suartino ne tik tai, kad jie kartu augo. Nuo sunkių darbų palinkusį šviesiaplaukį Praną ir be atvangos žagrę užgulusį kresną ir augalotą juodbruvį Petrą suartino ta pati nedosni artojėlio dalia.

1944 metų vasarą juodi debesys ritosi į vakarus. Didvyriškoji Tarybinė Armija baigė vaduoti Lietuvą nuo vokiškųjų grobikų. Vokietijos fašizmui buvo ruošiamas paskutinis smūgis.

Laisvuose Gaigaliuose prasidėjo naujas gyvenimas. Iš-

didžiai pakėlė galvą mažas Černius.

— O dabar, Petrai, tai gyvensim, lygūs būsimė...

Ten pas juos, Rusijoje, sako, kolūkiai, visi žemę bendrai dirba. Kad taip ir mūsų kaime kolūkį įsteigus, tai tikrai lygūs būtume...

Bet ne visi džiaugėsi vėl grįžusia Tarybų valdžia.

Ne mokslo, o lengvo gyvenimo ieškojęs gimnazistas Viktoras Sabaliauskas su savo broliu Albinu Didžiojo Tėvynės karo pradžioje dezertyravo iš Tarybinės Armijos, paslėmė išvytų vokiečių kareivių pamestus ginklus ir nuėjo į buožlių organizuojamą banditų gaują.

O ką daryti Pranui Černiui? Atėjo jis pas Bugailiškį:

— Žinai, Petrai, imk ginklą ir einame į liaudies gynėjų būrį.

Tos pačios dienos vakare pas Bugailiškį atslinko ir vienas iš „Šepetos vanagų“ gaujos. Banditas Viktoras Sabaliauskas ėjo tėvų aplankyti.

— Petrai, eik pas mus. Nors dabar sunku, bet kai amerikona su komunistais susitvarkys, tai gerai pagyvensime. Paskirsiu seniūnu, kai bus kiti laikai! — kalbėjo banditas.

— Jeigu aš paimsiu į rankas ginklą, tai niekur kitur, bet tik į Šepetos „vištvanagius“ nukreipsiu. Išėinu liaudies gynėju...

Ir štai Petras Černius ir Petras Bugailiškis — liaudies gynėjų būryje. Dieną ir naktį iš rankų neišleidžia automato. Gilia 1945 metų žiemą klampoja per pusnis, pavarėję bendrą breną per purvyną, besivaikydami tai šen, tai ten pasirodžiusių banditų pėdsakais. Dešimtis banditų pavijo liaudies gynėjų kulkos.

Atėjo pergalės prieš fašistinę Vokietiją diena. Apsikabinę iš džiaugsmo draugai, išsibučiavo.

— Hitleriui kaput, gaus galą ir visi jo talkininkai.

Vėjelis atpūtė pavasarinis kvapus. Buvę artojai prisiminė plūgus. „O kas ars mūsų laukus? — dūsavo vaikinai. — Negi leisime dirvonuoti?“

Bet ne laukų arti juos pasiuntė, o karo metais sugriauto Panevėžio miesto atstatyti — tokia buvo Tarybų valdžios valia.

Nors ir savas buvo miestas, tačiau kuo toliau, tuo labiau Praną traukė gimtieji laukai. 1947 metų pavasarį abu draugai grįžo į savo kaimelius ir, kaip kiekvienais

**STALINO
KELIU**

2 psl. 1960 m. rugpiūčio 10 d.

Darbo žmonių gerovei

TSRS Aukščiausioji Taryba penktojo šaukimo penktojoje sesijoje, įvykusioje š. m. gegužės mėn., priėmė įstatymą „Dėl mokesčių panaikinimo“, kuris turi svarbią ekonominę ir politinę reikšmę. Ši priemonė įgyvendinama sutinkamai su Komunistų partijos XXI suvažiavimo istoriniais nutarimais.

Mokesčių nuo darbininkų ir tarnautojų darbo užmokesčio panaikinimo įstatymas dar kartą visai įtikinamai atskleidžia tarybinės valstybės, visuomeninės santvarkos ir socialistinės ekonomikos pranašumą prieš kapitalistinę. Tokio nutarimo negali priimti nei viena buržuazinė valstybė. Kadangi gamyklos, fabrikai, transportas ir žemė yra atskirų kapitalistų rankose, buržuazinė valstybė negali gauti reikalingų lėšų tam, kad įgyvendintų visas savo funkcijas ekonominiu būdu, t. y. gamybos procese. Ji gauna lėšas kitu keliu — prievartos būdu išimdamą dalį darbo žmonių pajamų įvairių mokesčių, rinkliavų ir muitų pavidale. Kapitalistinių valstybių bendri gyventojų mokesčiai sudaro nuo 70 iki 90 procentų visų biudžeto pajamų. Dėl to sena darbo žmonių svajonė — nemokėti mokesčių — kapitalizmo sąlygoje negali būti įgyvendinta.

Visai kita padėtis mūsų šalyje. Tarybinio biudžeto bazė yra socialistinio ūkio sankaušas. Gi mokesčių įplaukos sudaro viso 7,4 proc., ir jų lyginamasis svoris metai iš metų mažėja.

Kruopščiai apsvačius gyventojų mokesčių panaikinimo klausimą, buvo nuspręsta mokesčius panaikinti ne iš karto, bet palaipsniui.

Gyventojų mokesčių panaikinimas iš karto, per vienerius metus, pareikalautų iš valstybės stambių papildomų finansinių išteklių arba nu-

matytų liaudies ūkio išvystymo bei liaudies gyvenimo lygio kėlimo plane priemonių apribojimo. Aišku, kad toks nutarimas neatitiktų gyventojų ir valstybės pagrindinių interesų.

Buvo pripažinta, jog tikslinga pirmiausia panaikinti mokesčius nuo darbininkų ir tarnautojų tokiu būdu, kad didžiausią naudą turėtų darbininkai ir tarnautojai, kurių palyginti mažesni darbo užmokesčiai.

Nurodytais principais ir buvo pagrįstas įstatymas dėl mokesčių nuo darbininkų ir tarnautojų darbo užmokesčio panaikinimo.

Nuo š. m. spalio mėn. panaikinamas pajamų mokesčio ir viengungių, vienišų ir mažaseimių piliečių mokesčio ėmimas iš darbininkų ir tarnautojų, kurie gauna iki 500 rb per mėnesį. Kartu sumažinamos vidutiniškai 40 proc. šių mokesčių normos asmenims, kurių atlyginimas siekia nuo 501 iki 600 rb. Nuo 1961 metų spalio mėnesio nemokės mokesčių darbininkai ir tarnautojai, gaunantieji iki 600 rb darbo užmokesčio, o uždarbiams nuo 601 iki 700 rb šių mokesčių normos bus vidutiniškai sumažintos 40 proc. Ir taip kas metai dar labiau išsiplės skaičius asmenų, kurių darbo užmokeskis bus visai neapmokestinamas arba apmokestinamas sumažintomis normomis, o nuo 1965 metų pajamų ir viengungių, vienišų ir mažaseimių mokeskis nuo darbininkų ir tarnautojų darbo užmokesčio bus galutinai panaikintas.

Mokesčių nuo darbininkų ir tarnautojų darbo užmokesčio panaikinimas — mūsų Tėvynės darbo žmonių įžymus laimėjimas kuriant dar gražesnę gyvenimą, nuolat keliant liaudies materialinį ir kultūrinį lygį.

E. Kutra

Rajono finansų skyriaus vedėjas

I Kretingos rajono „Jaunosios gvardijos“ kolūki atvyko gausus būrys Kauno politechnikos instituto studentų. Jie nutarė padėti kolūkiui pastatyti kultūros namus.

Prie gražaus Minijos kranto išaugo palapinių miestelis. Šalia stovyklos studentai įruošė sporto aikštelę. Kas rytą, kai saulės spinduliai paausina baltas palapinių viršūnes, pasigirsta skardus budėtojų balsas:

— Stovykla, kelk!

Prasideda darbo diena.

Netrukus jaunieji entuziastai į pagalbą atvyks studentai iš Maskvos, Leningrado, Minsko, Charkovo, Kijevo ir kitų miestų aukštųjų mokyklų.

Praeis kiek laiko, ir ten, kur dabar dar tik vyksta paruošiamieji darbai, išaugs puikus kolūkių kultūros namai. Juose bus 300 vietų salė, gerai įrengta scena, kambariai saviveiklininkams. Prie salės bus kino aparatinė, radijo magnetofono, svečių kambariai, skaitytė. Kultūros namuose numatoma įrengti kolūkių valdybos, apylinkės Tarybos administracinės patalpos ir paštą, o taip pat įvesti elektrą, vandentiekį. Tai bus patys didžiausi kaimo vietovės kultūros namai Tarybų Lietuvoje.

Nuotraukoje: statybos fakulteto pirmo kurso studentai Romas Kupstas ir Edvardas Dzigas ruošia pamatų klojinį.

M. Baranausko tekstas

ir nuotr. (ELTA).

Seniausios kupiškėnės

„STEBUKLAS APSIREIŠKĖ“ staiga prie prižiūrėtojo priėjo stambus, didelė barzda rusas. — Tai ką tu, nekrikštai, ilgainame į vidų. Marijona Žiaugrytė su beržine šluota šluoja aslą. Susipažėjame ir prašome šį tą papasakoti iš savo gyvenimo. Juk tiek išgyventa — 106 metai. Ne juokai!

— Aš, vaikeliai, galiu papasakoti... Daug mačiau, daug metų... Bet nelabai beatsimenu, pergyvenau... Bet papasakosiu kalbėjo, kad visi tie darbininkai išėjo miškan ir ponų palodindama kalba Žiaugrytė. — Ogi atvežė kolūkis man malkų. Gerų malkų, tokias anksčiau tik ponai kūrėdavo ir žąsis kepėdavo... Taigi, atvežė, išmetė kieman, o aš ir galvoju: kaip gi dabar susidorsiu su jomis? Pusę nakties mįsliu, tik poryčiu užmigau... Nugi ir pramigau... Atsibundu apie dvyliką, o dievulėliau mono, visos molkos supiautos, suskaldytos ir sukrautos. Sakau, stebuklas apsireiškė... Tik pasakui sužinojau, kad tai Stasė Giruckaitė, pionierių vadovė, su vaikais sudorojo viską. Ale, tai vaikai dabar...

— Šio įvykio senutė negali pamiršti niekad. Ji apie tai pasakoja visiems ir visada.

Marijona Žiaugrytė gyvena „Pakupio“ kolūkyje, Puponių kaime. Ji augo gausioje, bet neturtingoje šeimoje...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

— Tokie plikšiai buvome, kad net neištekėjau... Turtas vis žmonėms rūpėjo... O dabar aš turtinga. Padeda kolūkis, padeda vaikučiai, rodos, tik gyvenk ir norėk...

VISUOMET UŽSIĖMUSI

Seniausios Kupiškio rajono žmogus — Viktorija Burokaitė. Jai jau 115 metų. Gyvena ji „Skodinio“ kolūkyje, Kikonų kaime, pas giminaitį Kručą. Ją sutikome lauke prie kaulių su dideliu glėbiu žolės. Paprašėme, kad ji ką nors papasakotų.

— Negaliu, vaikeliai, negaliu... Tiek darbo, negaliu visur suspėti...

Truputį nusivylėme. Pagaliau paprašėme, kad leistų nufotografuoti.

— Brangieji, nebetrukdykite. Tiek darbo, — bėgiama su žole, kalbėjo Burokaitė.

Iš tiesų, nors Burokaitė jau 115 metų, bet vietoje nei minėtės ji negali nusėdėti. Ir visuomet taip, visuomet užsiėmusi.

VI. Marius

Dainelė

Šlavinėja gryčią,
Šlepsi į dužnyčią,
Siuva „undaroką“ —
Tiek ji ir temoka!

Šis ketureilis skirtas „Vėžionių“ kolūkių kolūkiečiai Birutei Sabulytei, kuri visai nedalyvauja kolūkinėje gamyboje, nors jos nusėdė tėvai — vieni darbščiausių kolūkyje.

V. Paukštis

„RINKLIAVA“

Budinčioje parduotuvėje Nr. 19 vyksta keisti dalykai.

— Man duokite bulkučių... — prašo pirkėjas.

— O kapeikų turite?

— Neturiu. Bet pinigų tai yra...

— Be kapeikų neparduodame... Įdomu, kiek ilgai tęsis ši kapeikų „rinkliava“?

K. Rugelia

Mūsų medžiagos pėdsakais

„IŠRADINGUMAS“

Tokio pavadinimo žinutė posėdyje, o taip pat komjau buvo atspausdinta „Stalino nimo organizacijos susirinkeliu“ laikraščio Nr. 55 (1436). kime. Šiuo metu V. Pujanaus- Joje buvo kritikuojama „Vėžionių“ kolūkio laiškanės Vilė Pujanauskaitė, kuri suplėšydavo dalį adresatams skirtų laiškų.

„Vėžionių“ kolūkio valdybos pirmininkas redakcijai praneša, kad iškelti faktai pasitvirtino. Vilė Pujanauskaitė apsvaistytą valdybos

**STALINO
KELIU**

3 psl. 1960 m. rugpjūčio 10 d.

Kaip jie niekino ir žudė Lietuvos liaudį

Visa ši medžiaga paremta vien dokumentais. Jie pasakoja, kaip reakingoji dvasiškija visuomet stengdavosi pastoti liudžiai kelia jos kovoję prieš išnaudotojus, kovoję už naują, laimingą gyvenimą.

Meilė „šventajam“... pinigų maišui

Buržuazijai valdant Lietu-

— Nelieskite mano sakramentų.
S. Žuko karikatūra

vą, bažnyčia turėjo didžiules privilegijas, kurios leido jai čiulpti iš darbo žmonių jų sunkiai uždirbtus skatikus. Vienas pelningiausių jos biznių buvo Lietuvos fašistinės vyriausybės visiškai į bažnyčios rankas perduotas visų civilinių aktų surašymas. „Lietuvos dvasiškija įgaliota vesti gimimo ir krikšto, jungtųjų ir mirimo užrašus“ — skaitome 1927 metais Smetonos vyriausybės su Vatikanu sudarytame konkordate.

Be to, buržuaziniai Lietuvos vadeivos pagal konkordatą iš valstybės biudžeto mokėjo algas vyskupams, įvairiems vyskupijų kurių darbuotojams, kunigams, rėmė kunigų seminarijas ir t.t. Bažnytininkams priklausė stambūs žemės plotai, kurie pagal tarybinės žemės refor-

mos komisijų duomenis 1940 m. sudarė net 19.124 hektarus.

Visa tai buvo neišsenkantis pasipelnijimo šaltinis. Kuklūs ir gana atsargūs apskaičiavimai rodo, kad vieno kunigo mėnesio pajamų vidurkis turėjo siekti 1.500 — 3.000 litų.

Popiežiai keičiasi, o politika?..

Popiežius turi neapribotas teises bažnyčioje, bet jis visada priklauso nuo vienos ar kitos imperialistinės valstybės ar jų grupės ir vykdo jų politiką.

Lietuvoje susikūrus Tarybų valdžiai, Romos popiežiumi buvo Pijus XII. Jis žinomas kaip hitlerinės Vokietijos, Musolinio Italijos, o fašizmui subankrutavus — JAV imperialistų tarnas.

Pijaus XII nuomone, kalbos apie taiką yra tolygios „komunistinei propagandai“. Todėl nenuostabu, kad tuometinis popiežius nepatvirtino vyskupo Paltaroko išventinto Kauno vyskupo kanau-ninko Stankevičiaus tik todėl, kad pastarasis buvo pasirašęs Stokholmo Taikos šalininkų kreipimąsi.

Daug kalbų sukėlė 1958 metais tapęs popiežium Jonas XXIII. Kalbėta apie „naująjį kursą“, tačiau netrukus pats popiežius Jonas XXIII pareiškė, kad „popiežius naujas, bet jo veiklos kryptis sena“.

VINICOS SRITIS. Vinicos rajono Sieliščės kaime atidaryta tarptautinė laisvanoriška jaunimo darbo stovykla. Į stovyklą susirinko dvidešimties pasaulio šalių jaunuoliai ir merginos. Stovyklos dalyviai dirba vietiniame «Rosijos» kolūkyje, statys vidurinės mokyklos pastatą, kartu ilsėsis. Nuotraukoje: stovyklos atidarymo metu. Įvairiomis pasaulio kalbomis skamba «Demokratinio jaunimo himnas».

J. Kopytos (TASS) nuotr.

KUR VEDA DEGTINĖ

Kai Povilas Vilčinskas, — Duok degtinės! — šauklinojamo kino šoferis, kėlė prie lūpų pirmą stiklą alaus, po to vėl gėdžiudamasis maukė degtinę, nepagalvojo, kad jis vairuotojas ir kad jam ne atostogos.

Atėjo aušra. Vilčinskas vis dar kilnojo skildinas stiklines, vis dar lyg galdys koks šaukė:

— Išgerkim, vyručiai!

Vėl gėrė, vėl uliavojo. Kuo toliau, tuo labiau ant krūtinės linko galva. Pagaliau įdlenojo. Vilčinskas, vos beapversdamas liežuvį, su automašina atsidadė su bačiaus gyvenvietėje.

— Duok degtinės! — šauklinojamo kino šoferis, kėlė prie lūpų pirmą stiklą alaus, po to vėl gėdžiudamasis maukė degtinę, nepagalvojo, kad jis vairuotojas ir kad jam ne atostogos.

Prigėrė, priputo vyras ir išvyko į Kupiškį. Prie Kiškio miško nebeiškentė, nebeišlaikė, — juk vien tik ir traukia girtą griovys... Įvirtu su automašina į griovį ir įtiso...

Žinoma, gerai, kad tik tuo balgėsi — įvirtu, sugadino automašiną... O galėjo baigtis ir blogiau.

Už girtuokliavimą darbo metu Vilčinskui atimtos viešos beapversdamas liežuvį, su automašina atsidadė su bačiaus gyvenvietėje.

K. Kulikauskas

Istorija su cementu

„Bugailiškų“ kolūkyje statomos kaulidės. Cementą išvežioja Albinas Kaulakys.

— Kaip gi, Kaulaky, ar jau galėsi man cementelio? — klausia jį sutikęs Apolinaras Jurėnas iš Puodžiūkiškio kaimo.

— Aišku, galėsiu.

Taip trys maišai cemento ir nuėjo „į šalį“.

— O man irgi duosi? — klausia meilindamasis Vytautas Trumpickas.

Irgi gavo:

Trumpickas cemento, o Kaulakys — šlamandų rublių. Taip pat buvo parduotas cementas ir Algiui Tutinui. Kolūkiečiai dabar kalba:

— Kaulakys tai

vagiliauja, ir jis bus nubaustas. Bet ar nereikėtų nubausti vogto cemento pirkėjų? Juk jie gerai žinojo, kad cementas vogtas...

Teisingi jų žodžiai. Reikia bausti visus.

P. Petrulis

ĮVAIRENYBĖS

Vandenų čempionai

Upėtakais gali plaukti 16 kilometrų per valandą greičiu, kai tuo tarpu kitos gėlių vandenų žuvis nenuplaukia per valandą net devynių kilometrų. Kada menkė persekioja priešas, ji gali iššokti iš vandens net iki dviejų metrų aukščio, šuolio metu išvystydama greitį iki trisdešimt kilometrų per valandą. Plaukdamas neršti į upes, lašišinės žuvis persoka net keturių metrų aukščio slenksčius. 30 kilometrų per valandą gali nuplaukti milžiniškas 27 metrų ilgio mėlynasis banginis, sveriantis 100 tonų. Jūrininkai pažįsta kardžuvę, kuri taip lekia, kad savo kardu pataikiusi į valtį, kiauurai pramuša ją. Tam reikia, kad ji plauktų maždaug 100 kilometrų per valandą greičiu.

Kur dingsta druska?

Mokslininkus-zoologus seniai domino klausimas, kaip

jūrų paukščiai apsieina be gėlo vandens. Neseniai vienas danų mokslininkas darė bandymus su jūrų žuvėdromis. Vienas bandomųjų paukščių daug dienų iš eilės gėrė tik tai jūros vandenį ir jautėsi kuo puikiausiai. Kartą, kai paukštis išgėrė beveik stiklinę jūros vandens, mokslininkas pastebėjo, kad iš jo snapo laša bespalvis skystis. Ištyrus paaiškėjo, kad jis yra dvigubai sūresnis už ką tik išgertą vandenį. Pasirodo, kad pas žuvėdras filtro vaidmenį atlieka tam tikros liaukos, kurios yra viršum snapo. Panašios „portatyvinės laboratorijos“ yra ir pas kitus jūros paukščius.

Už redaktorių Vl. Jasinską

Kupiškio MMS skubiai reikalingi traktorininkai-mašinistai darbui prie traktorių «S-80». Atlyginimas vienietinis.

Smulkesnės informacijos teikia MMS kontora.

DIREKCIJA

TARPTAUTINĖS PABIOS

Paausinta piliulė

Anglijoje nėra erelių, gal tiktai zoologijos sode. Bet amerikiečiai nutarė savo tisku būdu ištaisyti šią gamtos klaidą.

Viršum naujo savo ambasados pastato Londone jankiai patupdė didžiulį JAV valstybinio herbo atvaizdą — plėšrų erelį, spaudžiantį naguose strėles.

Amerikiečių planai aptvarkyti ambasadą plunksnuoti grobuonimi nesukėlė nei anglų pritarimo, nei entuziazmo. Vienas leiboristų deputatas Bendruomenių rūmuose pavadinęs JAV ambasados ketinimą „siaubingu“. Tačiau amerikiečiai laikėsi savo, ir paausintos užjūrio erelis išskėstais sparnais isikūrė Londone. Jie, tiesa, siek tiek pakeitė pirminį erelio atvaizdą, nes jis jau labai buvo panašus į hitlerinį grobuonį...

Senovėje gydytojai, norėdami apgauti vaikučius,

auksindavo karčias piliules. Bet anglai ne tokie jau lengvatikiai, ir paausintą užjūrio paukštį vertina pagal jo skridimą. Vargu ar londoniečiai ras paguodą, kad nuo šiol jiems teks gyventi Amerikos erelio sparnų šešėlyje. Ir be jo Anglijos danguje vis šmėkščioja Amerikos lėktuvų, kurie kaukdami lekia viršum Britanijos salų, sparnai. Nejaukiai jaučiasi anglai, žinodami, kad prie šių lėktuvų prikabinotos atominės bombos.

Londoniečiai negalėjo suvaldyti savo estetinių jausmų ir naują užjūrio paukštį pavadino „neskoningumo ir pasipūtimo pavyzdžiu“. Laikraščiai, beje, apskaičiavo, kad šis šedevras kainavo Amerikos mokesčių mokėtojams 50 tūkstančių dolerių.

Sportas

Po pergalių — pralaimėjimas

„Tiesos“ taurės futbolo varžybose Kupiškio futbolininkai Šeduvoje susitiko su vietos vienuolike. Po kai kurių pergalių Kupiškyje mūsiškiai šį kartą prieš šeduviečius patyrė pralaimėjimą rezultatu 1:5 (0:2). Vienintelį įvartį pasiekė Romas Laučius.

J. Vaitkūnas

STALINO KELIU

4 psl. 1960 m. rugpjūčio 10 d.

KIRGIZIJOS TSR. Aukštai kalnuose, gražiam Ak-Su tarpeklyje, medžių pavėsyje stovi keletas jaukių namelių. Tai — Prževalskio rajono Stalino vardo kolūkio sanatorija. Kaimo gydykloje yra poilsio, žaidimų, vonios kambariai. Sanatorijoje kolūkiečiai gydomi nemokamai. Tai ne vienintelis rūpinimasis kolūkio dirbančiaisiais. Nusėję kolūkiečiai gauna pensijas, visiems artelės nariams skiriamos apmokamos atostogos, asignuojamos lėšos laikino nedarbingumo apmokėjimui. Nuotraukoje (iš kairės į dešinę): kolūketė N. Petrenko su dukterimi Valia, Vasilijus ir Jekaterina Šapošnikovai.

A. Kleimenovo (TASS) nuotr.